

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. Пазарджик, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20235220200475 по описа за 2023 година

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „СО – КО Транс“ ЕООД, ЕИК 200122604, със
седалище и адрес на управление в с. К., представлявано от Н. К. С., чрез адв.
К. И. А. против електронен фиш /ЕФ/ № 8504438964 за налагане на
имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за
събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗП/, издаден
от Агенция "Пътна инфраструктура" към Министерство на регионалното
развитие и благоустройството, с който на дружеството-жалбоподател е
наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/
лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по
пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от
ЗДвП.

С жалбата детайлно се заявява материална и процесуална
незаконосъобразност на ЕФ, чиято отмяна се иска.

Жалбоподателят чрез адв. К. А. представя писмено становище, в което
излага съображения за процесуална и материална незаконосъобразност на
обжалвания ЕФ. Претендира разноси.

Въззиваемата страна, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата и
заявява, че ЕФ е правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден.

Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона, установи:

ППС товарен автомобил „Скания Р 400 ЛБ“ с рег. № ***** е собственост на дружеството-жалбоподател. То е с технически допустима максимална маса 26500, брой оси 3, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 50000.

На 04.02.2021г., в 14:39 часа ППС било управлявано в общ. Пазарджик, по път I-8 км 196+643, в посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП - за него нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Размерът на дължимата и незаплатена такса за посоченото ППС за сегмент 1000808780 е 0.57лв.

Нарушението било установено с устройство № 10401, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал. 1 от ЗП, намиращо се на път I-8 км 196+643.

Жалбоподателят като собственик на процесното ППС е санкциониран с атакувания ЕФ за това нарушение на чл. 102, ал.2 от ЗДвП, като му е наложена имуществена санкция на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева.

Нарушителят не се възползвал от правото си по чл.189е, ал. 3 от ЗДвП да заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП в 14-дневен срок от връчване на фиша.

ЕФ е връчен на „СО – КО Транс“ЕООД на 01.03.2023 г. по пощата, видно от известие за доставяне, а жалбата против фиша е подадена до съда чрез Агенция „Пътна инфраструктура“ на 14.03.2023 г., поради което е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност.

Електронният фиш се атакува с множество процесуални възражения, представени с жалбата.

На първо място, неоснователно се заявява наличие на допуснато съществено процесуално нарушение с издаването на ЕФ вместо АУАН и НП.

Легалната дефиниция за ЕФ се съдържа в две правни разпоредби: § 1, т.

1 от ДР на ЗАНН и §6, т. 63 от ЗДвП. Съгласно съдържанието им електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи.

С чл. 189ж от ЗДвП е предвидена възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3, което е установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Вярно е, че чл. 189ж от ЗДвП изрично препраща само към ал. 3 на чл. 179 от ЗДвП, което дава основание на част от съдилищата в страната да приемат, че ЕФ може да се издава само за нарушение по тази норма. Това становище, подкрепено с мотива за невъзможност за разширително тълкуване, е погрешно. **Буквалното и систематично тълкуване на седмата алинея на спорния чл. 189ж съдържа ясен и изричен текст относно легално установена възможност ЕФ да бъде издаден за нарушения по чл. 179, ал. 3—3б от ЗДвП**, т.е. законодателят изрично е уредил възможността за издаване на ЕФ и за трите нарушения по ал. 3, ал. 3а и 3б. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, уреждаща създаване на ел. система за „електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3—3в“. Допълнителен аргумент в полза на поддържаното от този състав становище е разпоредбата на чл. 187а, ал. 5 от ЗДвП, която се отнася до оборимостта на въведената с алинея първа на същата норма презумпция, според която „при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозното средство е управлявано от собственика му“ (чл. 187а, ал.1 ЗДвП). Възможността вписаният собственик/ползвател да се освободи от административно-наказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, е чрез представяне в седемдневен срок от връчването на АУАН или ЕФ на декларация, в която да посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от СУПМС за него - чл. 187а, ал.4 от ЗДвП. Съдържанието на следващата алинея само потвърждава застъпеното в това решение становище, а именно: че ЕФ се издава за нарушения по чл. 179, ал. 3—3в от ЗДвП, респ. и за процесното. И е така, тъй като алинея пета на чл. 187а ЗДвП предвижда, че при подадена декларация от

собственика, че друго лице е управлявало МПС към момента на нарушението по издадения АУАН/ЕФ, производството по акта против собственика се прекратява, а ЕФ - се отменя.

Решаващ аргумент в полза на поддържаната теза е, че всички **изменения и допълнения в ЗДвП, обективирани чрез коментираните по-горе норми, са резултат на една обща законодателна инициатива**, решена с ДВ бр. 105/2018 г., в сила от 1.01.2019 г.

Горното обсъждане сочи категорично и еднозначно възможността за ангажиране на административно-наказателна отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез издаване на ЕФ.

На следващо място **в жалбата се твърди (жалбата, л. 7) неоснователно , че не са спазени давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН** за издаването на ЕФ.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на ВАС съкратеното производство за административно-наказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш, въведено в ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, а не по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП са неприложими по отношение на електронните фишове. Затова и възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения във връзка спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН са неоснователни. Посочената разпоредба урежда сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП, които не са част от специалното производство по издаване на ЕФ. При това производство нарушението се установява чрез заснемане движението на ППС на определен пътен участък и в определен времеви момент, което заснемане се извършва от компонент на автоматизирана система, като неминуемо датата на установяване на нарушението и дата на издаване на ЕФ съвпадат (в случая това е 04.02.2021 г.). Доколкото обаче правомощието на държавата да ангажира административно-наказателната отговорност на нарушителя с влязъл в сила електронен фиш не може да бъде неограничено във времето, то следва да бъде съобразен срокът по чл. 81, ал. 3 от НК, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от

НК. В процесния случай този срок е спазен. /така Решение № 128 от 15.03.2023 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1193/2022 г./

Съдът не може да сподели и възражението (л.6, жалбата; писмените становища), че ЕФ противоречи на материалния закон, тъй като не съдържа императивно предвидените от закона реквизити. В чл. 189ж от ЗДвП са посочени задължителните реквизити на ЕФ, който се издава при нарушение на чл. 179, ал. 3, (а както вече се посочи и при нарушение по ал. 3а и 3б), което е установено и заснето от електронна система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, а именно: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане.

Мястото на извършване на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано - посочено с достатъчна конкретика и яснота, въпреки неоснователните възражения в тази насока с жалбата, л. 9 и сл. Ясно е отразено като местоизвършване на процесното нарушение - посочено „общ. Пазарджик, движение по път I-8 км 196+643, (дори !) с посока нарастващ километър“.

Оспорваният **електронен фиш**(виж възраженията в жалбата, л. 9; и писмени бележки) е издаден **по образца**, утвърден със Заповед № РД-11-983/13.09.2021 г. на председателя на управителния съвет на АПИ в изпълнение на решение на Управителния съвет (л.87). Същият е идентичен по форма и съдържание с одобрения образец със Заповед № РД-11-4/2020 г. на Председателя на Управителния съвет на АПИ /л.84-91//. Безспорно, както вече беше посочено, при издаване на процесния ЕФ е спазена изискуемата писмена форма за валидност на акта, като същият съдържа всички изрично и изчерпателно изброени реквизити, посочени в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. В него са отразени всички обстоятелства, при които е извършено нарушението, като те са представени с яснота и в пълнота, така че да се гарантира правото на защита, което се реализира по фактите. Ясно се сочи, че нарушението се изразява в това, че "изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването“, които са двата възможни начина да се заплати съответната тол такса.

Мястото на извършване на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, като е посочено „общ. Пазарджик, движение по път I-8 км 196+643, с посока намаляващ километър“.

Съгласно **чл. 10б, ал. 5 от Закона за пътищата** - когато не е възможно да се установи действително изминатото разстояние поради причини, които не се дължат на техническа неизправност на Електронната система за събиране на тол-такси (а такава по делото не е установена), се приема, че съответното ППС е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена по тарифата по чл. 10, ал. 6 от същия закон. Затова възражението, обективизирано с твърденията в жалбата (л. 12) е неоснователно.

Неоснователно се твърди (също на л. 12, жалбата; писмени бележки) и че **не става ясно в какво се изразява неправомерното поведение на дружеството** – собственик на ППС и че фактите, които са установени, не съответстват на посочените нарушени разпоредби в ЕФ. Доколкото пред субекта на задължението за заплащане на дължимата пътна такса стои възможност да избере един от алтернативно предвидените начини за стори това, а той е бездействал, бездействието, осъществяващо състава на процесното нарушение, свързано с незаплащане на пътната такса е по отношение на всеки от алтернативните способи за правнодължимо поведение.

Правилно на жалбоподателя е наложена и **имуществена санкция на осн. чл. 187а, ал. 2 от ЗДвП, във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП**, съгласно които: на собственик на пътното превозно средство е ЮЛ или ЕТ (каквото дружеството-жалобподател несъмнено е; виж СРМПС-л.33) , за допускане движението на ППС, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, се налага имуществена санкция по чл. 179, ал. 3б - в размер на 2500 лв.

Възражението, че ЕФ не е издаден от компетентен орган (жалбата, л.12; писмени бележки), е неоснователно. **Разпоредбата на чл. 10, ал. 10 от ЗП, посочва, че Агенция "Пътна инфраструктура" осъществява правомощията на държавата във връзка със събирането на пътните такси и функциите на лице, събиращо пътни такси, както и по**

управлението на смесената система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминатото разстояние, както и дейността по практическото прилагане, въвеждането, функционирането и контрола на системата за събиране на пътните такси. При изпълнение на своите правомощия и при нарушение по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, може да бъде издаван електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение, съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП.

Що се отнася до пространните **възражения** (л.17 и сл., жалбата; писмени бележки), **че дружеството, собственик на процесното МПС, е имало сключен договор с предплатен баланс, с национален тол доставчик - „Интелигентни трафик системи“ АД,** съгласно който последният се задължавал да предоставя услуга по електронно събиране на тол такси, да снабди дружеството с бордови устройства, както и да заплаща на Агенция „Пътна инфраструктура” в пълен размер сумите, генерирани вследствие на използване на услугите за електронно таксуване на база изминатото разстояние, неизпълнението на задълженията по договора ще е (евентуално) основание за съответната облигационна претенция между дружествата, **но не обосновава отпадане на отговорността на собственика по чл. 179, ал. 3б във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.**

Лишено от всякакво основание е заявеното в жалбата, че в ЕФ не се твърди нарушение, извършено от собственика на процесното ППС, а нарушение на националния доставчик на услугата - в случая „Интелигентни трафик-системи" АД, които не са подали тол- декларации. Съдържанието на ЕФ се коментира пространно горе и от него несъмнено следва, че нарушението е вменено тъкмо на жалбоподателя като собственик на ППС и с описаното ясно и детайлно бездействие по отношение на правно дължимото поведение.

Твърденията в жалбата (и писмени бележки), че превозното средство било снабдено с бордово устройство и поддържало постоянен депозит в размер да покрие изминатия маршрут съвсем не водят до направения в жалбата извод ,че и с това жалбоподателят бил изпълнил задължението си да не допуска превозното средство да ползва платената пътна мрежа без да бъде заплатена съответната тол такса за преминаването. Собственикът отговаря за допускане

движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за него не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната тол такса. От установените по делото факти не следва, че дружеството е било добросъвестно по отношение изпълнение на процесното задължение, което да е останало неизпълнено по причини извън волята (чрез съответните лица) на санкционирания .

Що се отнася до поставените с жалбата „логични“ въпроси: дали превозното средство е преминало въобще през този сегмент, само през него ли е преминало или се е движило изцяло по платената пътна мрежа, като в тази хипотеза възниква и въпросът защо след като ППС е осъществило изцяло движението си по платената пътна мрежа, е засечено само от един тол сегмент - отсъствието в ЕФ на факти относно „други тол сегменти, последователни ли са, къде се намират“ няма как да съставлява процесуално нарушение. Такова никога не представлява решението на административните органи да вменят/санкционират извършител на административни нарушения само за едно или няколко от всички извършени такива. За такова свое решение те евентуално могат да отговарят по друг ред, но не и в настоящия спор.

Относно възраженията свързани с недоказани твърдения за „загуба“ на сигнал/технически проблем - освен, че са доказателствено необезпечени, са и неотносими, тъй като спорът не касае предходни или следващи спрямо процесния тол-сегменти; от значение е преминаването през процесния, за който не се твърди и не се доказва технически проблем с действието на техническото средство по регистриране на движението на процесния автомобил.

Действително в чл. 179, ал. 3г от ЗДвП е предвидено, че ако пътното превозно средство има монтирано устройство за целите на подаване на деклариращи тол данни, което не функционира, и при извършена на място проверка от контролните органи се установи, че неподаването на деклариращи тол данни не се дължи на умишлена намеса във функционирането на посоченото устройство, наказание по ал. 3а не се налага. Отпадането на процесната отговорност е само (виж чл. 179, ал. 3г , in fine от ЗДвП) „ако е спазена процедурата за уведомяване на Агенция "Пътна инфраструктура" за преустановено подаване на данни и впоследствие е подадена декларация за ползваните участъци от пътя при условия и по ред, определени с наредбата по

чл. 10, ал. 7 от Закона за пътищата“, а за собственика на процесното МПС не е доказана такава инициатива към АПИ.

Възраженията, касаещи годността на техническото средство, отчело нарушението, се отхвърлят с оглед установената вече константна съдебната практика, която изключва и необходимостта от доказателства в тази посока. В посочените решения е прието, че електронната система по чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, (част от която е устройство № 10401), не подлежи на метрологичен контрол. /Решение № 11 от 11.01.2023 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1022/2022 г., Решение № 929 от 16.12.2022 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1023/2022 г./ Легално определение на електронната система за събиране на тол такси се съдържа в разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние. Съгласно посочената разпоредба, това е съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти, интегрирани компютърни системи и технически средства, чрез които се осъществява събиране, пренос, обмен и обработване на данни относно геопозиционирането и изминатото разстояние от пътните превозни средства в рамките на платената пътна мрежа, масата им, декларираните за пътното превозно средство тол данни, изчисляване на дължимите такси за изминато разстояние, установяване на размера им и тяхното събиране. Следователно чрез електронната система за събиране на тол такси се извършва събиране, пренос, обмен и обработване на данни, чрез нея не се измерват стойности, поради което тази система не попада в обхвата на чл.1 от Закона за измерванията.

Следва да се посочи, че **данните на л. 96 и сл. установяват легитимността на процесното устройството като стационарна контролна единица, но ел. система за събиране на такси за използване на републиканската пътна мрежа на база изминато разстояние от посочените в заповедта на л. 96 ППС-а, към които, предвид техническите характеристики принадлежи и процесното (виж на л 33).**

Предвид горното - няма допуснато нарушение на нормативноустановена процедура чрез издаване на процесния ЕФ, с неговото конкретно съдържание, за нарушение по чл. 179б, ал.3 от ЗДвП, каквото е и доказано в настоящия случай.

Не е спорно, че **собственик** на процесното МПС е именно **дружеството-**

жалбоподател, което обстоятелство е доказано с представените справки от въззиваемата Агенция.

Тол таксите се дължат за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3.5 тона и се диференцират в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство и броя на осите, екологичните му характеристики и се определят за всеки отделен път или пътен участък, като заплащането на дължимата тол такса се извършва чрез Електронна система за събиране на тол такси и дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

За извършеното административно нарушение бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система за събиране на пътни такси по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал бил приет като доказателство за отразените в него обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство (контролно устройство с идентификатор № 10401 - част от системата). Докладът от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП отразявал обстоятелството, че горепосоченото ППС е с обща технически допустима максимална маса над 12 тона, като на дата 04.02.2021 г., в 14:39 часа е било засечено по път I-8, км 196+643, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което преминаване нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация.

Докладът от ел. система и снимките от устройството са легитимирани като доказателства за отразените в тях факти и обстоятелства с чл. 189е, ал. 8 от ЗДвП, но тази норма противоречи на един от основните принципи в наказателния процес, въздигнат с чл. 14, ал.2 от НПК (препратка от чл. 84 ЗАНН). Възражението в този смисъл (жалба , л.20 и писмени бележки) е основателно. Отношението на чл. 189е, ал8 ЗДвП към чл. 14, ал.2 от НПК е на норма от нормативен ранг с по-ниска степен (закон) към такъв с по- висока (НПК). Доказателствата и доказателствените средства не могат да имат предварително определена сила. Затова дали ще се ползва определено доказателство за установяване на някакви обстоятелства и в каква степен

съдът решава при задължителния доказателствен анализ и с решението си по същество. В този смисъл доказателственият анализ и фотосите се приемат ведно с останалите доказателства за установяване на мястото, датата и часа на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа. Все в тази връзка се отчита и липсата на спор относно фактите за движение на процесното ППС по процесния участък в процесното време и техническите му параметри, а в електронната система е налична информация, че за процесната дата няма получена тол декларация. Съгласно чл. 10б, ал. 4, изр. първо от ЗП **размерът на дължимата за плащане тол такса се определя въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда, предвиден в Наредбата по чл. 10, ал. 7, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут.** (в случая при липсата на такава се прилага следващата ал. 5 на чл. 10б, което се коментира горе във връзка с неоснователното възражение за липса на посочен във фиша конкретен размер на таксата).

Правилно е наложена **имуществена санкция на осн. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП**, съгласно която: „ собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариращи данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с глоба в размер на 2500 лв.“ Задължение на собственика на ППС е да избере един от нормативно предвидените начини за изпълнение на това свое задължение. В случая е доказано пълно бездействие и затова с ЕФ за изцяло незаплатена за посоченото ППС дължима пътна такса законосъобразно е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв.

Що се отнася до възражението относно приложението на чл. 10б, ал.5 от ЗП – за заплащане на определената сума, то следва независимо от административно-наказателната отговорност за процесното нарушение, като тази сума се дължи с различна цел от преследваната с нарушената норма и както правилно се сочи във фиша – с оглед категорията на превозното средство

Случаят не може да бъде възприет за **маловажен**, както се твърди в

жалбата, тъй като административното нарушение не е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на нарушения от същия вид. Макар и да не са настъпили вредни последици от извършването му, то следва да се има предвид, че попада в обхвата на така наречените „формални нарушения“, тъй като е довършено със самия факт на неизпълнение на задължението на собственика или ползвателя да не допуска движение на ППС, когато за него следва да се заплати съответната такса за движение по платената пътна мрежа, като не е нужно да са настъпили никакви реални последици. Задълженията за заплащане на пътни такси и контролът за това са свързани със събираемостта на приходите относно поддържането на републиканската пътна мрежа. Тежкотоварните автомобили засягат пътната настилка не само поради теглото си, но и с товара си, тоест с общата си маса. Именно поради това и процесното задължение е пряко свързано с вида на превозното средство с оглед неговата собствена маса. Затова не може да се приеме, че дори при незаплащане на малки суми (0.57 лева , виж справката на л. 108 , против която неоснователно се възразява в писмените бележки с недоказаното твърдение за създаването ѝ за конкретния случай) охраняваните с коментираните горе норми обществени отношения не се засягат съществено.

Споделените съображения **изключват и възможността да се приеме наличие на непропорционалност на наказанието**. Принципът за пропорционалност/съразмерност е задължителен при преценка на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на Европейския съюз (Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело M. U., C-210/10, т. 23) В т. 24 от Решението (както и редица други) е посочено, че когато по правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определянето на националните санкции - тъй като не предвижда изрично критерии за преценка на пропорционалността на подобни санкции, „санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели”. (виж и Решение на Общия съд, VIII, 17 март 2016 година по дело T-817/14, в т.50 ; член 5, параграф 4 ДЕС;Еи:Т:2013:451, т. 98

и 99).

Така, при приложение на принципа на пропорционалност и посочените критерии за преценката му по правото на Съюза - следва да се има предвид преследваната цел с реализиране на създадените с ЕФ неблагоприятни за нарушителя последици. А тя е - защита на регулираните обществени отношения, свързани с поддръжката на пътя като основен фактор за безопасността на движението по него. Това мотивира решение за пропорционалност на наложената санкция, нормативно установена в твърд размер.

При това, законодателят е създал достатъчно гъвкав законов механизъм, залегнал както в ЗДвП, така и в ЗП. Този режим включва не само инструментариума на административно-наказателната принуда, който борави с административни наказания и санкции в твърд размер, а и уредената възможност в чл. 10, ал. 2 от ЗП за лицето да заплати компенсаторна такса, в който случай същото се освобождава от административнонаказателна отговорност. В чл. 26, ал. 2 от Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа, приета на основание чл. 10, ал. 6 от ЗП, е диференциран и дължимият размер на компенсаторната такса при отчитане на категорията на ППС, съответно неговата допустима максимална маса и оси, като за Жалбоподателя е съществувала възможност да заплати тази такса в указания в ЕФ срок, в резултат на което фишът би бил анулиран.

В горния смисъл са: Решение № 11 от 11.1.2023 г. на АдмС-Пазарджик, к.а.н.д. № 1022/2022 г.; Решение № 128/15.3.2023г. на АдмС-Пазарджик по к.а.н.д. № 1193/2022; Решение № 268 от 14.03.2023г. на АдмС - София област по к.а.н.д. № 135/2023 г., Решение № 462 от 17.02.2023 г. на АдмС - Благоевград по в. н. о. х. д. № 591/2022 г., Решение № 8 от 8.02.2023 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 1/2023 г. и др.

Оплакванията за нарушения на **ДИРЕКТИВА 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на СЪВЕТА от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили** са конкретно относно чл. 9а, но съдържанието на тази норма съвсем не касае посоченото в жалбата. То не се отнася до изисквания към държавите –членки относно наказанията за нарушение на този акт. Разпоредбата на чл. 9 в двете точки (и всяко от подточките) урежда правото на държавите да възлагат парични задължения във връзка с притежаване и ползване на превозни средства и правото на държавите „да отделят известен процент от събраните такси за ползване на

инфраструктура или за изминат участък за опазване на околната среда или за балансирано развитие на транспортните мрежи, при условие че този процент се изчислява в съответствие с член 7, параграфи 7 и 9, които са систематично помесени в главата относно „Такси за изминат участък и такси за ползване на инфраструктура“.

От друга страна, с ал. 7 на чл. 10 ЗП е предвидено, че „Условията, редът и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, се определят с наредба на Министерския съвет в съответствие с изискванията на Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, наричана "Директива 1999/62/ЕО" и Директива 2004/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за оперативната съвместимост на електронни системи за пътно таксуване в Общността. С наредбата се определят и условията и редът за събиране на таксите по ал. 1 и 2 и по чл. 10б, ал. 5“. Такава наредба е приета ПМС № 285 от 10.12.2018 г., обн., ДВ, бр. 104 / 14.12.2018 г., - НАРЕДБА за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние. С тази Наредба (§2 ДР) са въведени тъкмо изискванията на Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и Директива 2004/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за оперативната съвместимост на електронни системи за пътно таксуване в Общността, както и изискванията на Решение 2009/750/ЕО за определяне на Европейската услуга за електронно събиране на такса за изминато разстояние и нейните технически елементи.

Все в тази връзка с горното следва да се сподели, че със **Закон за изменение и допълнение на ЗП, обн. ДР 14/10.02.23** са въведени изменения и допълнения в режима по чл. 10- 10 а -10б на ЗП и по-специално е введен уведомителен режим при непостъпило плащане за ползвана пътна мрежа, но изрично е прието уведомяването има информативен характер и не е предпоставка за ангажиране или освобождаване от административнонаказателна отговорност. С ал. 7 на чл. 10 б е предвидена

хипотеза въобще да не се образува административно-наказателно производство – „при частично или пълно недеклариране на тол данни в рамките на един календарен ден за пътно превозно средство от категорията по ал. 3, за което има действащ договор с доставчик на услуга по електронно събиране на такса за изминато разстояние, ако собственикът или ползвателят заплати таксата за преминаване през съответните участъци в срок до 14 дни, считано от получаването на уведомление по ал. 8 . Тази „преференция“ обаче влиза в сила от 1.01.2024 г. и до тогава следва установения преди последните изменения режим. А той предвижда ангажиране на процесната административно-наказателна отговорност за описаното и квалифицирано в ЕФ нарушение и на правилно възприетото основание.

Що се отнася до твърденията, че наказващият орган не е спазил изискването на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019 г., следва да се отбележи, че на основание чл. 7 от последния той се прилага от 19.10.2021 г. и съдържащите се в него норми в случая са неприложими, тъй като нарушението е извършено на 04.02.2021 г. Но дори това да не беше така, то наведените възражения се явяват неотносими към предмета на спора, тъй като административно-наказателната отговорност и принудителните мерки преследват различни цели и се подчиняват на различни режими.

Изводите за законосъобразност на ЕФ обосновават решението за потвърждаването му, поради което неоснователна е и претенцията за разноси в полза на жалбоподателя. Основателна е тази на Агенция „Пътна инфраструктура“ за **юрисконсултско възнаграждение**, което по чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във вр. чл. 144 във вр. чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 27е НЗПП, предвид фактическата и правна сложност на делото, обусловена от обема на доказателствения материал и изследваните въпроси по наведените възражения , проведените открити съдебни заседания, следва да се определи **в размер на 150 лева**, които да се възложат в тежест на жалбоподателя.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш №8504438964 на АПИ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, с който на „СО-КО Транс“ЕООД, ЕИК 200122604, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП и на основание на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА „СО-КО Транс“ ЕООД, ЕИК 200122604 да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски в размер на 150 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____